

Kommer mig ganske simpelt, og jeg vil haabe, at intet Menneſte i Verden har tillagt mig Anſkuelfer af den Slags, ſom den ærede Rigsdagsmand (Beck) har troet at kunne finde i mine Ord. Jeg kan høre paa mange haarde Ting med ſtor Rolighed, men det ſmerter mig altid, naar man tillægger mig en ſaa ſtor Dumhed (Beck: Den ærede Rigsdagsmand har ſaa været uthdelig i ſine Ord!). Det kunde dog nok ogſaa være, at der havde været en Rigsdagsmand, ſom ikke havde kunnet forſtaa det Hele. (Beck: det ſtaaer trykt). Ja, ikke Alt, hvad der er trykt, kan læſes og forſtaaes af Enhver (Beck: Det er meget vanſkeligt at forſtaa den ærede Rigsdagsmand!). Ja, det kan godt være, at dette ligger i Udtalelſerne, men det kan ogſaa være, at det ligger hos Forſtaaelſen. — Det var den ene af de Poſter, ſom her foreligge.

Vi komme nu til den anden „om Bytningsvæſenet“. Den ærede Rigsdagsmand ſiger, at § 20 kan ikke benyttes, ſaaledes ſom jeg her har foreſlaaet den, efterſom de Beſtemmelſer, der ſtaaer i § 19, ikke ville kunne overføres derpaa. Dette kan jeg paa ingen Maade erkjende for rigtig. Det hedder ganske simpelt i § 19: „Saadant Mandſkab kan, naar 2 Aar ere forløbne, i Fredſtid ikke mere udſkrives og bliver da at anſætte i Forſtærkningen“; naar dette ſuppleres ved hvad der ſtaaer i den anden Paragraph, at efter Udløbet af det nævnte Tidsrum bliver Mandſkabet at anſætte i Forſtærkningen, ſaa at Ministeriet altsaa ikke har mere Raadighed over det, da falder det ſammen med den Claſſe, ſom er betegnet i § 19; men ſkulde dette atter ikke være let at forſtaa, ſaa er det jo af de Ting, ſom let kunne rettes. (Beck: Jeg har kun villet henlede Opmærſomheden derpaa!). Derfor er jeg meget forbunden. Den Gjenſtand, ſom den ærede Rigsdagsmand iſær har henledet Opmærſomheden

paa, er Spørgsmaalet om, hvorvidt vi her kunne faſtholde Beſtemmelſer af den Natur, ſom han ſiger gaae ind paa Organisationsplanen. Jeg troer, at naar den ærede Rigsdagsmand vil lægge rigtig Mærke dertil, er Forſkjellen mellem hans og mine Anſkuelfer kun den, at jeg ikke vil have, at Forandringer af den Art ſkulde kunne ſlee ved miniſteriell Vilkaarlighed, men kun ved Lov; den ærede Rigsdagsmand vil derimod forbeholde diſſe Forandringer den miniſterielle Vilkaarlighed (Beck: Nei!). Ja, ſaa er der ingen Vanſkeligheder, thi da er det en Lov, der kommer fra Monarchiet, ſom afgjør, at det for Fremtiden ſkal være anderledes (Beck: Jeg vil have Planens Beſtemmelſer reſpecterede!). Planens Beſtemmelſer ere reſpecterede her, og her komme vi paa det Gebeet, ſom ligger imellem os. Vi have gjort en Handel, det ligger for i alle Forhandlingerne, — (Beck: Vi ere ikke Kjøbmænd!). Jo, vi ere daglig Kjøbmænd, vi handle daglig med Regjeringen ved at give den den og den Bevilling, for at den ſkal beſørge det og det for os; vi have tilbudt Regjeringen mere yngre Mandſkab og flere Penge, for at den kunde øve dette Mandſkab paa en ſaadan Maade, at det ældre Mandſkab ikke indkaldes, hvor det ikke behøves, og ikke trækkes udover denne Grænſe. Nu har man faaet denne Fordeel, ſom man vil beholde, men ved Siden deraf vil man have Udkomſt til at benytte dette ældre Mandſkab, iſtedetfor ganske simpelt gennem Loven at give Sikkerhed for, at dette ældre Mandſkab kun kan blive benyttet ved Lov, ikke fra vor, men fra Monarchiets Side. Derſom der kom en Lov fra Monarchiets Side, ſom ſagde, ikke alene dette 4 eller 6 Aars, men ogſaa det 8 eller 10 Aars Mandſkab ſkal benyttes, vare vi nødt til at underkaſte os det; hvad vi forlange er derfor kun, at et miniſterielt Reſcript ikke ſkal kunne afgjøre det.